పొగమంచు

"రాజా!"

బాణాహతి తిన్న జంతువు ఆక్రందనలా ఉంది చంద్రశేఖరం పిలుపు.

రాజా తలఎత్తి తండ్రివంక చూశాడు.

సర్దుతున్న సూట్‌కేసు మూసి "క్షమించు, నాన్నా, నాకు మీ మీద కోపం లేదు. నేను ఈ జీవితానికి భయపడి, ఈ వాతావరణంతో రాజీపడలేక పారిపోవటం లేదు. మళ్ళీ వస్తాను. ఎప్పుడో తిరిగి వస్తాను. నా అన్వేషణలో నేనేమైనా నా ఆఖరి నిశ్వాసం ఇక్కడే, ఈ ఇంట్లోనే మీ స్మృతులమధ్య విడుస్తాను. కాని నేను వెళ్ళాలి. వెళ్ళక తప్పదు" అన్నాడు.

అతని మాటలు బరువుగా కదిలినాయి.

"రాజా, కవిత్వం తరవాత. అసలు నీ కీ రహస్యం తెలియటం దురదృష్టం. ఇన్ని సంవత్సరాల తరవాత [illegible] ఎక్కడుందని వెతుకుతావు? [illegible] దని [illegible] దొరుకుతుందనుకో, [illegible] గుర్తిస్తుందా? [illegible] నవ్వేం చూస్తావు? [illegible] నీలో ఏం [illegible]? నీ మీద [illegible] మమకారము [illegible] . . !"

రాజా కన్నీటిని [illegible] ఆపేయ్యాడు.

"నిజమే, నాన్నా, [illegible] విధంగా [illegible] అంటురాని [illegible] కాని ఇందులో ఎంత [illegible] నేను [illegible] అనుకున్నానేమో? [illegible] అది [illegible] నాకు తృప్తి. అప్పుడు [illegible] ఈ [illegible] బతకలేను. [illegible] లేని [illegible] కనుక్కోవాలి? [illegible]" దుఃఖం [illegible]

చంద్రశేఖరం [illegible] గాఢంగా [illegible] గుండెల [illegible] వక్కర [illegible] నాము.

చంద్రశేఖరం [illegible] చేతులలోను తల పట్టుకుని [illegible].

"[illegible], నాన్నా!" అన్నాడు రాజా గద్గద [illegible].

[illegible] బరువుగా లేచాడు. [illegible] ప్రేమ ఆయన్ని [illegible] నాడు.

[illegible] దగ్గరగా వచ్చి [illegible] న్నాడు. ఆయన [illegible] రాజా తల [illegible] ంది.

"రాజా, తండ్రిగా నా ప్రేమ బాధ్యతతో కూడు [illegible]. ఆ దృష్టితో [illegible] నన్నా ద్రోహం చేశావని [illegible] న్నావా?"

ఆయన గొంతులో [illegible] ఉంది. బాధ ఉంది.

"నాన్నా, అలా ఎందుకనుకుంటావు?" అన్నాడు రాజా వ్యథతో.

"నువ్వేం సాధించాలనుకుంటున్నావో నాకు తెలీదు. కాని ఒకవేళ రేపు నువ్వు తిరిగివచ్చే వేళకి నేను ఉండక పోవచ్చు. నా ప్రశ్నకు నీ నుండి సరియైన సమాధానం రాకపోతే నాకు మనశ్శాంతి ఉండదు. నా ఆత్మ తృప్తి పడదు."

"నాన్నా, ఇవేవీ నే నాలోచించటం లేదు. నాకు శాంతి కావాలి. నా అన్వేషణ విఫలమైనా, నా కర్తవ్యాన్ని నేను చేశాననే మనశ్శాంతి, తృప్తి నాకు ఉంటాయి. జీవితంలో అనుకోకుండా తగిలిన దెబ్బ ఇది."

చంద్రశేఖరం నిట్టూర్చాడు.

"ఈ ఇంట్లో నీకు స్థానం లేదని నువ్వు భావించటం లేదుగా!"

"లేదు. అలా అనుకుని కృతఘ్నుణ్ణి కాలేను."

"పోనీ, అమ్మ వచ్చేదాకా ఆగకూడదూ?"

"వద్దు. అమ్మ పోనీదు. మళ్లీ వస్తానని అమ్మకి చెప్పండి. వస్తాను."

"విష్ యు ఆల్ సక్సెస్. నువ్వు తెరుచుకుపోయిన ఈ తలుపులు ఎప్పుడు నీకోసరం తెరిచే ఉంటాయి. ఈ తండ్రి పిలుపు ఎప్పుడు నీకు వినపడాలనేనా కోరిక."

రాజా గుండె ద్రవించింది. మనస్సు మౌనంగా మూలిగింది. చంద్రశేఖరం కళ్లు మూసుకున్నాడు.

"వెళ్లు, రాజా, నేను కళ్లు తెరిచేలోగా వెళ్లు. నువ్వు వెళ్లటం నేను చూడలేను" అన్నాడు వ్యథతో.

కాని రాజా బూట్ల చప్పుడు ఆయనకు వినపడుతూనే ఉంది.

రాజా వెళ్లిపోయాడు. తన గుండెలో ఒక భాగాన్ని ఎవరో కోసి తీసుకుపోయినట్లు బాధపడ్డాడు. రాజా లేడు. ఎంత వెలితి ఈ ఇంట్లో?

రేపు శకుంతలకు ఏం చెప్పటం?

చంద్రశేఖరం తల బద్దలైపోతున్నది. కళ్లు మూసుకుని వెనక్కి వాలాడు.

ఏ నాటి రాత్రి?

ఆయన మనస్సు పెరటి తలుపులు తెరుచుకుని పరిగెత్తింది.

* * *

అర్ధరాత్రి.

అమావాస్య రాత్రి.

ఆకాశంలో నక్షత్రాలు గుమిగూడి గుసగుసలాడుతున్నాయి.

దూరంగా ఆకుపచ్చదీపం గుడ్‌బై చెబుతూంది.

చంద్రశేఖరం ఆత్రంగా వాచీ చూసుకున్నాడు.

రేడియం డయల్ వాచీ అనుభవాలు వెదుకుతూంది.

"పన్నెండు" అనుకున్నాడు.

అతని కళ్లు చీకటి అణువుల్ని విడదీసి చూస్తున్నాయి.

దూరంగా బుకింగ్ ఆఫీసులో లాంతరు జ్ఞానం సంపాదించిన యోగిలా వెలుగుతున్నది.

ఊరికి నాలుగు మైళ్ల దూరంలో ఉన్న ఆ స్టేషన్‌లో రాత్రి 12 గంటలకు ఒకటే రైలు వస్తుంది. పోతుంది. సాధారణంగా దిగే ప్రయాణీకులు ఉండరు. అయినా నీటికోసం రైలు ఆగక తప్పదు. రైలు వచ్చినా స్టేషన్ నిర్మానుష్యంగానే ఉంది. చలికి వణికిపోతున్న రైలు చీకటి దుప్పటిని కప్పుకుంటూంది.

చంద్రశేఖరంలో ఆదుర్దా హెచ్చింది. ఏదీ శకుంతల? రాదా?

రాని మనిషి తనలో ఎందు కిలా ఆశలు రేపాలి? ఎందుకు కవ్వించాలి? ఆకర్షించి తనని పిచ్చివాడుగా ఎందుకు చేయాలి?

రైలు కూత కూసింది.

వెనకనించి భుజంమీద చెయ్యి పడింది.

చటుక్కున వెనక్కి తిరిగాడు.

శకుంతల!

"టికెట్లు తెచ్చారా?"

"లేదు, తెస్తాను."

బుకింగ్ ఆఫీసు దగ్గిరికి పరిగెత్తాడు. అతను తిరిగి వచ్చేసరికి శకుంతల కంపార్టుమెంటు మెట్లముందు నిల్చుని ఉంది. రైలు కదిలింది.

చంద్రశేఖరం శకుంతలతోసహా ఎక్కేశాడు. తలుపు మూశాడు.

"ఏమి టింత ఆలస్యం? రావేమోనని దిగులుపడ్డాను" అన్నాడు జేబురుమాలుతో ముఖం తుడుచుకుంటూ.

కంపార్టుమెంటులో ఎవరూ లేరు.

శకుంతల నిట్టూర్చింది.

"మగవాడు తెగించినంత త్వరగా ఆడది తెగించలేదు."

"నన్ను నమ్మవా, శకూ?" అన్నాడు దీనంగా.

"ఏమో? చాలా ఆలోచించాను. నమ్మకం గురించి చెప్పలేను. కాని అంతకన్నా గత్యంతరం లేదు. ఆ ఊబిలో ఉండలేను. ఇదొక్క అవకాశం మాత్రమే."

"అంటే?" అన్నా డతను.

"మీారు నన్ను మోసం చేస్తే ఏమవుతుంది? నరకం అనుభవించవలసి వస్తుంది. ఇప్పు డెక్కడున్నా అంతేగా? అందుకే తెగించి వచ్చాను."

అతను జాలిగా నవ్వాడు.

"నా శకుంతలా! నీకు స్వర్గం చూపిస్తాను" అన్నా డామెను బలంగా గుండెలకు హత్తుకుని.

రైలు వేగం అందుకుంది. మైళ్లకి మైళ్లు వెనక్కి పోతున్నాయి. శకుంతల కళ్లు మూసుకుంది.

చంద్రశేఖరం తృప్తితో శకుంతలని చూస్తూ కూర్చున్నాడు.

"ఏమైనా శకుంతలను కష్టపెట్టకూడదు."

ఉన్నట్లుండి కంపార్టుమెంటు అదిరిపోయేటట్లు షేక్! ఇద్దరు ఉలిక్కిపడ్డారు.

"ఏమిటి?"

చంద్రశేఖరం లేచాడు. చుట్టూ చూశాడు.

"శకుంతలా!" అన్నాడు గాభరాగా.

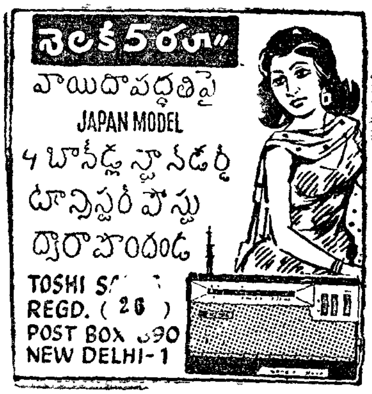

కొత్త పుస్తకాలు

'కొత్త పుస్తకాలు' శీర్షికకింద సమీక్షకొరకు పుస్తకాలు పంపేవారు ఒక్కొక్క పుస్తకానికి రెండు ప్రతులు చొప్పున ఈ దిగువ చిరునామాకు పంపాలి:

ఎడిటర్
ఆంధ్రప్రభ సచిత్రవారపత్రిక
ఎక్స్‌ప్రెస్ ఎస్టేట్
మద్రాసు - 2

ఈ విషయంలో ఉత్తర ప్రత్యుత్తరాలు సాగించడం జరగదు.

—ఎడిటర్.

బరువు

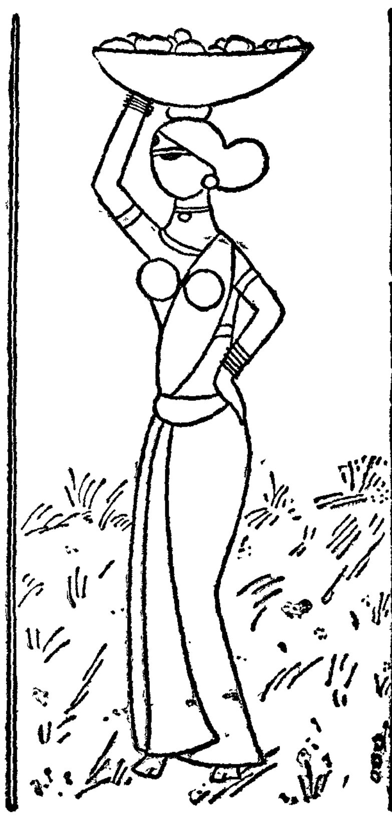

చిత్రం—డి. లలిత (వరంగల్)

అనుకోకుండా జీవితంలో తగిలిన దెబ్బకు తట్టుకోలేక పోయా డతడు. తలుపులు తెరుచుకుని నిర్దయగా తండ్రిని విడిచి వెళ్ళిపోయాడు. ఆ తండ్రి మాత్రం — ఈ తలుపులు ఎప్పుడూ నీ కోసం తెరిచే ఉంటాయి— అంటూ, కళ్ళు మూసుకొని, ''నేను కళ్ళు తెరిచేలోగా వెళ్ళు. నువ్వు వెళ్ళడం నేను చూడలేను'' అని ఆక్రోశించాడు.

శకుంతల ముఖంలో వేయి ప్రశ్నలు.

"శకుంతలా, ఎవరో పసిపాప."

అతను మూలగా ఫైబెర్ మీద పడుకోబెట్టిన పసివాణ్ణి తీసుకున్నాడు. వాడు ఊరికే ఏడుస్తున్నాడు.

"ఎవరు?" అంది శకుంతల.

"ఎవరు?" అన్నాడు చంద్రశేఖరం.

"ఒకవేళ ఆ స్టేషన్‌లో ఎవరైనా దిగి—" శకుంతల మాటలు పూర్తికాలేదు.

"లేదు, శకూ. నే నక్కడే ఉన్నాను. అందులోంచి ఎవరూ దిగలేదు."

"మరి ఎవరబ్బాయి ఈ పాప?"

"ఎవరైనా వదిలిపెట్టారా రైల్లో?"

"రైల్లోనా? ఏ తల్లి కన్నబిడ్డని వదిలేస్తుంది?"

"ఏమో! కారణ మేదైనా కావచ్చు."

"ఏం చేద్దాం? గొలుసు లాగుదామా?" అంది శకుంతల.

"లాగి?" అన్నా డతను.

అతని ముఖం చూసి ఆగిపోయింది.

"వద్దు, శకుంతలా! వీణ్ణి మనం పెంచుకుందాం."

"మనమా—" అంది అదిరిపోయిన గొంతుతో.

"ఏం?" అన్నాడు చంద్రశేఖరం.

"అదికాదు. ఈ పాపకి తండ్రి ఎవరో. . ."

"ఇకనుంచి నువ్వే తల్లివి, నేనే తండ్రిని."

"బాగా ఆలోచించండి. మన కెందుకు? పక్క స్టేషన్‌లో స్టేషన్‌మాస్టరికి ఇచ్చేస్తే—"

"వద్దు, శకుంతలా! వీణ్ణి నిర్లక్ష్యం చేస్తే మనం ద్రోహం చేసినవాళ్ళమౌతాం. వీడి లేతగుండెలో, అమాయికమైన కళ్లలో ఏ గొప్ప భవిష్యత్తు నాట్యం చేస్తున్నదో? ఎవరో చేసిన తప్పుకి వీ డెందుకు బాధ్యు డవ్వాలి? ఎవరైనా వస్తే ఇచ్చేద్దాం. లేదా పెంచుకుందాం."

శకుంతల మాట్లాడ లేదు. వాణ్ణి ఒడిలోకి తీసుకుంది. వాడు శకుంతల ఒడిలో నిద్రపోయాడు.

రాజుని చూస్తుంటే ఇంకా అదే జ్ఞాపకం వస్తుంది. ఆ నాటి రాజు అలా పెరిగి ఎమ్. ఎ. పాసయి, ఈ రోజు తన తల్లికోసరం పరిగెత్తాడు. ఎక్కడుందో ఆ తల్లి?

"భగవాన్, రాజుని రక్షించు."

* * *

శకుంతల రానే వచ్చింది.

చంద్రశేఖరం శకుంతలవంక చూడలేకపోయాడు.

"మాట్లాడరేం? రాజు ఏడీ?"

ఈ రోజు మాట్లాడుతున్నది శకుంతల కాదు, శకుంతలమ్మ. నలుగురి పిల్లల తల్లి.

"వెళ్లిపోయాడు" అన్నాడు నిర్లిప్తంగా.

"వెళ్లిపోయాడా? ఎక్కడికి?"

"అదే తెలియదు. ఈ విశాల విశ్వంలోకి."

"అర్థం కావటం లేదు. నిజం చెప్పండి. నా రాజు ఏమైనాడు?" అన్నది ఆందోళనతో.

చంద్రశేఖరం నిట్టూర్చాడు.

"పిచ్చిశకుంతలా! నీకు, నాకు ఉన్న ఆందోళన వా డర్థం చేసుకోలేదు. వాడి తల్లిని వెదుక్కుంటూ వెళ్లిపోయాడు."

శకుంతల కుప్పకూలిపోయింది. గది అంతా గిరగిరా తిరిగింది. నరాలు వణుకుతున్నాయి. కూర్చోలేక పక్కమీద ఒరిగింది.

"నిజమా? నా రాజు వెళ్లిపోయాడా? ఎందుకు వెళ్లనిచ్చారు?" అంది ఏడుస్తూ.

"అవును, శకూ! నే నెంత చెప్పినా వినలేదు. ఆమె ఎక్కడున్నా వెదకాలన్నాడు. ఆమెను ఒకసారైనా చూడక పోతే శాంతి లేదన్నాడు. సంఘం ఆమెని దోషిలా పరిగణిస్తుందని పారిపోయినా, తనకి జన్మ నిచ్చినందుకు ఆమెని క్షమించానన్నాడు. కృతజ్ఞత చూపాలన్నాడు. మనం పెంచిన ప్రేమకన్నా కన్నప్రేమ బలమైందేమో వాడికి? వెళ్లిపోయాడు."

"రాజూ! శకుంతల గుండె చెరువే అయింది.

"ఊరుకో, శకూ. వాడేం శాశ్వతంగా వెళ్లిపోలేదుగా? తిరిగి వస్తాడు."

ఆమె కన్నీటిని జాలిగా భరిస్తున్నది దిండు.

"కొన్ని అనుభవాలు విచిత్రమైనవి. వాటిని తట్టుకోవాలి, తప్పదు. నీకు రాజంటే ఎంత ప్రేమో నాకు తెలుసు. వాడు నా కోసం కాకపోయినా నీ కోసమైనా వస్తాడు."

చంద్రశేఖరం ఆమె జుట్టు నిమిరాడు. ఆమె శరీరం మంచు ఆవిర్లు తేలుతూంది.

"ఇది బాధకాదండి, ఆనందం! చెప్పలేనంత ఆనందం. నా రాజు నిండుమనిషి. అందుకు ఆనందం."

శకుంతల వెర్రిగా నవ్వింది.

చంద్రశేఖరం కంగారుగా శకుంతల ముఖంలోకి చూశాడు.

"వాడి అదృష్టం. తండ్రిలా ఆదరించారు మీరు. కాని నేనే — నే—నే— మీతో అసలు విషయం చెప్పక దాచాను. నా దేహం తగలబడిపోయేదాకా ఇది బయటికి రాకూడదనుకున్నాను. కాని తప్పటం లేదు."

"శకూ!" ఆశ్చర్యంతో చూశాడు చంద్రశేఖరం.

"మీరు నన్ను క్షమిస్తే— రాజు నా స్వంత కొడుకు. ఆ రోజు రైల్లో నేనే వాణ్ణి—"

శకుంతల ఏడుపు ఆపుకోలేకపోయింది.

ఎన్. ఎస్. ఆర్. మూర్తి

రాగసుధ

చిత్రం—జి. పి. రెడ్డి (సంగం)

చంద్రశేఖరం నిర్ఘాంతపోయాడు. పక్షవాతం వచ్చిన రోగిలా కుర్చీలో కూలబడిపోయాడు. భయంకరమైన మౌనంలో శకుంతల వెక్కిళ్ళు వినబడుతున్నాయి. ఆయనకి ఊపిరాడనట్లయింది. తను రాజుని ఎంత ప్రేమించాడు! అదే శకుంతల కొడుకని తెలిస్తే ప్రేమించేవాడా?

ఎప్పుడో చేసిన తప్పుకి ఈ నాడు శిక్ష అనుభవిస్తున్నది శకుంతల! ఆమె మనస్సు కాలిపోతున్నది.

చంద్రశేఖరం జాలిగా చూశా డామెను? తన కన్నీటిలో కన్నీరు, ఆనందంలో ఆనందమైన శకుంతలకు ఒక మచ్చ.

చంద్రశేఖరం భారంగా కళ్లు మూసుకున్నాడు. ఏదో అనుభవాన్ని వెదుకుతూ తిరుగుతున్నది సెకండ్ల ముల్లు.

'ఎంత పిచ్చిపని చేశాడు రాజు!' గొణుక్కున్నాడు కళ్లు తెరిచి. ★